

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **V. H. H.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnam,
zajištěný v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
se sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou,
se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 6. 2019, č. j. KRPU-110174-20/ČJ-2019-040022-ZZC-CV,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubovi Backovi **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 6. 7. 2019 prostřednictvím jemu ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 14. 6. 2019, č. j. KRPÚ-110174-20/ČJ-2019-040022-ZZC-CV, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a ust. § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění, přičemž doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody, k čemuž došlo dne 14. 6. 2019 v 10:40 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě, ve znění jejího doplnění, namítal, že žalovaná nesprávně a nepřezkoumatelně posoudila využitelnost zvláštních opatření dle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná principiálně odmítá využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci vyplývající z několikaměsíčního nelegálního pobytu na území České republiky, kam přicestoval za prací. Nesouhlasil s omezením své osobní svobody, jelikož pro takový postup nebyly zjevně splněny zákonné podmínky. Upozornil na smysl zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jímž byla implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, k čemuž poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57. Nesouhlasil s rozhodnutím žalované, jelikož při svém nelegálním pobytu na území České republiky nemařil žádné rozhodnutí o správním vyhoštění a nedopouštěl se trestné činnosti, přičemž pouhý nelegální pobyt na území České republiky by neměl mít za následek paušalizované rozhodnutí o zajištění. Upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, dle něhož samotný nelegální pobyt na území České republiky nemůže být důvodem pro nemožnost využití zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení. Žalovaná poukázala na to, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců není v tomto případě na místě, jelikož by bylo s ohledem na dosavadní chování žalobce neúčelné, ohrožovalo by výkon správního vyhoštění a mělo by negativní dopad do soukromého života žalobce, jež by byl na území České republiky ponechán bez prostředků a ubytování. Poukázala zejm. na to, že žalobce přicestoval z Vietnamu do Evropy nelegální převaděčskou cestou pouze za výkonem nelegální práce, během cesty se zbavil cestovního dokladu a svoji tvrzenou totožnost nemohl nikterak doložit a následně se na území České republiky skrýval v anonymitě vietnamské komunity na tržnici Sappa v Praze a v Litvínově ve vietnamské restauraci, přičemž si byl vědom, že k pobytu na území Evropské unie je zapotřebí cestovního dokladu a víza. V případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by se žalobce zcela pravděpodobně opět skrýval v anonymitě vietnamské komunity, nerespektoval by povinnosti stanovené zvláštním opatřením a byl by pro žalovanou nedosažitelným. Tvrzení žalobce, že nemařil žádné rozhodnutí o správním vyhoštění a nedopouštěl se trestněprávního jednání, považovala žalovaná s ohledem na zjištěné skutečnosti za snahu zlehčit protiprávní jednání žalobce. Žalobcem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

294/2016-18, shledala pro daný případ neaplikovatelným, neboť zcela přezkoumatelně zhodnotila nemožnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování, které opřela nejen o nelegální pobyt žalobce, ale i o další výše uvedené přitěžující okolnosti. Odmítla jakoukoliv paušalizaci rozhodnutí a sdělila, že v daném případě přihlédla ke všem individuálním aspektům daného případu. Závarem navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť právní zástupce žalobce jednání nenavrl a žalovaná s vyřízením věci bez jednání výslovně souhlasila.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednáváné věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z úředního záznamu ze dne 14. 6. 2019, č. j. KRPU-110174-8/ČJ-2019-040022-ZZC-CV, z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 14. 6. 2019, č. j. KRPU-110174-2/ČJ-2019-040022-ZZC-CV, a oznámení o zahájení správního řízení ze dne 14. 6. 2019, č. j. KRPU-110174-1/ČJ-2019-040022-ZZC-CV, vyplývá, že v rámci kontroly provozovny restaurace v Litvínově byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky. Žalobce byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěn dne 14. 6. 2019 v 10:40 hod., neboť byl důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky a neoprávněně zde pobýval přinejmenším ode dne 14. 6. 2019. Součástí spisu je i závazné stanovisko o možnosti vycestování cizince od Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 6. 2019, jež deklarovalo, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné. Z těchto důvodů bylo správním orgánem rozhodnuto podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců o vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 14. 6. 2019, č. j. KRPU-110174-21/ČJ-2019-040022-ZZC-CV, bylo žalobcem vlastnoručně podepsáno a to za přítomnosti tlumočníka, jak je zřejmé z jeho vlastnoručního podpisu na uvedeném rozhodnutí. Žalobce také svým podpisem stvrdil, že převzal stejnopis tohoto rozhodnutí.
7. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 14. 6. 2019 soud především zjistil, že žalobce přiletěl z Vietnamu do Ruska, odkud následně ve skrytu vozu za pomoci převaděče přes území Nizozemska přicestoval do Česka, přičemž během cesty se zbavil svého cestovního dokladu. Zde pobýval na tržnici Sappa v Praze, kde vypomáhal ve skladišti a následně se přesunul do Litvínova, kde pobýval v restauraci a vypomáhal v kuchyni za stravu a ubytování. Uvedl, že si je vědom, že zde pobývá nelegálně a přicestoval sem, aby si zde vydělal peníze. Sdělil, že v Evropské unii nemá žádné přímé

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příbuzné a v České republice je poprvé, přičemž zde nemá žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby. Nemá zde nikoho, kdo by mu poskytl ubytování či finance. V návratu do vlasti mu nebrání žádná překážka, avšak sdělil, že tam nikoho nezná a rodiče mu zemřeli. Závěrem projevil přání získat zde legální pobyt.

8. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Podle odst. 2 je v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
9. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
10. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
11. Podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii je policista oprávněn zajistit cizince, jestliže je důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Podle odst. 2 o zajištění cizince podle odstavce 1 policista bez zbytečného odkladu informuje orgán, který rozhoduje o ukončení pobytu na území České republiky nebo o správním vyhoštění. Policista je oprávněn cizince zajistit do doby, než tento orgán cizinci doručí rozhodnutí o ukončení pobytu nebo sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
13. Soud se zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné v rozsahu žalobních námitek, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve vyhodnocení uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.
14. Jak vyplynulo ze správního spisu předloženého žalovanou a ze žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaná v rámci své úvahy vycházela zejména z informací poskytnutých

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobcem v protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 14. 6. 2019. Z uvedených listin vyplynulo, že dne 14. 6. 2019 v 10:40 hodin byla hlídkou Policie ČR kontrolována restaurace v Litvínově. Žalobce nedisponoval cestovním dokladem ani žádným oprávněním k pobytu v Schengenském prostoru, a proto byl hlídkou zajištěn. Na základě výpovědi a předchozího jednání žalobce žalovaná dovodila, že nelze účinně uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť žalobce sem přicestoval nelegálně (skryt ve vozidle) a rovněž zde nelegálně pracoval, nemá dostatek prostředků, aby si zde zajistil ubytování a vyjádřil přání získat zde legální pobyt. Žalobce zde nemá žádné příbuzné ani jiné známé, kteří by mu zajistili ubytování či mu finančně vypomohli. Žalovaná dovodila, že jeho snahou je pobývat na území Schengenského prostoru, neboť, jak uvedl, chtěl by zde získat legální pobyt. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí posoudil jako přezkoumatelné, neboť žalovaná v něm podrobně rozvedla, z jakých důvodů byl žalobce zajištěn, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházela, a proč nepřistoupila k uložení zvláštního opatření dle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a to zejm. na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí.

15. Na tomto místě soud konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území České republiky. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo.
16. Při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je také nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. ust. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů (řízení o správním vyhoštění je teprve zahájeno), které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.
17. V daném případě žalovaná v rámci své rozhodovací činnosti především vycházela z vyjádření samotného žalobce a v dostatečné míře posuzovala jeho konkrétní situaci s přihlédnutím k podkladům nashromážděným žalovanou před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, jak byly předestřeny shora. Navíc žalobce při svém zadržení ani neuváděl, že se obává o svůj život v zemi původu a ani po prvním vstupu do bezpečných zemí včetně České republiky nepožádal o mezinárodní ochranu, přičemž lze z žalobcem uvedených informací dovodit jeho úmysl nelegálně pobývat a pracovat v Česku. Ani potencionálně se tak proto nejedná o překážky bránící zajištění žalobce či o překážky realizace správního vyhoštění, které by byly v době rozhodování o zajištění známy nebo před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo, přičemž i závazné stanovisko o možnosti vycestování cizince od Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 6. 2019, deklarovalo, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné.
18. V tomto směru musí soud podotknout, že při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince je soud vázán ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., kde je výslovně uvedeno, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jestliže žalobce uvádí, že žalovaná neuložila zvláštní opatření místo zajištění žalobce, pak soud konstatuje, že žalovaná se možností uložení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zvláštních opatření zabývala v napadeném rozhodnutí v dostatečném rozsahu, a to konkrétně na stranách 5 až 6 napadeného rozhodnutí.

19. Při svých úvahách, zda žalovaná postupovala správně, když neuložila zvláštní opatření místo zajištění žalobce, vycházel soud z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (dostupné na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, v němž je uvedeno, že: *„Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“*
20. Ve věci není sporu o tom, že žalobce žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu pro Česko nedisponoval. Žalobce vědomě nelegálně vstoupil a pobýval na území několika členských států Evropské unie jmenovitě na území Nizozemska a Česka, jeho cílem bylo pobývat a nelegálně pracovat v České republice, nemá zde žádné rodinné, kulturní či ekonomické vazby, nedisponuje ani finančními prostředky a pobýval zde v anonymitě vietnamské komunity, nerespektoval předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území členských států Evropské unie, takže všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu zjevně svědčí o tom, že je u něj dáno nebezpečí skrývání se a tím maření v budoucnu potencionálně uloženého správního vyhoštění. Žalovaná přitom v napadeném rozhodnutí legitimně dovodila, a to na str. 5 a 6, že v případě žalobce není možná aplikace zvláštních opatření. Žalovaná v tomto směru v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedla především, že žalobce nedisponoval žádným cestovním dokladem, kterým by se mohl prokázat, nedisponuje finančními prostředky k zajištění ubytování a vzhledem k jeho dosavadnímu chování, zejm. nerespektování předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území členských států Evropské unie, neskýtá žádnou záruku, že by se osobně hlásil policii v době k tomu stanovené. Žalobce sám rovněž vyjádřil, že jeho cílem bylo získat finanční prostředky v České republice. V případě žalobce tak podle žalované existuje reálný předpoklad, že by mohl ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
21. K tomu soud konstatuje, že žalobce vědomě nelegálně ve skrytu vozidla cestoval přes území několika členských států Evropské unie jmenovitě Nizozemska, chtěl nelegálně pracovat v Česku, a nemá dostatek prostředků pro zajištění si ubytování. Za této situace je zde důvodná obava, že by žalobce se správními orgány nespolečně pracoval a případnému správnímu vyhoštění se vyhýbal. Navíc nic nenásvědčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv adekvátní finanční prostředky na území České republiky opatřit. Lze se důvodně domnívat, že by žalobce po propuštění ze zajištění opět (nelegálně) pobýval na území České republiky skryt v anonymitě vietnamské komunity. Podmínky pro uložení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce dány a žalovaná postupovala ve věci zcela správně.

22. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
23. Současně soud dle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a ta je navíc ani nepožadovala.
24. Výrokem III. rozsudku soud dle ust. § 35 odst. 10 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému právnímu zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 24. 6. 2019, č. j. 78 A 18/2019-18. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle ust. § 7 bod 5, ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), [příprava a převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 AT a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 19. července 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)